

BÍRÓ TÍMEA

Egy délután a sok közül

sose lehetett kiszellőztetni a szobát
a füstmérgezés volt a természetes állapot
hogyan mindent átható kóválygás kezdett
liftezni a testben a véráramlatban az érfalakban
amint beléptél a sűrű mesterséges ködbe
és már nem volt értelme keresni a kilátást
az ablakon át nem volt értelme tudni az időjárást
semmi nem hatolhatott a meddő jelenbe
mintha a földhöz szögezték volna a talpakat
hogyan megtanuljanak járni a fulladásban
felmásztál az emeletes ágy felső részére
és azt hitted hogy közelebb vagy istenhez
de a nikotin odafent még szürkébbre
festette a tapétát
az akácfák kitartóan zörögtek a szélben
mintha át akarnának nyúlni a falakon
hogyan infúzió oxigént vezessenek beléd
a levelek türelmes játéka volt az egyetlen
élet a felépített pusztaságban
fentről minden megállíthatatlan
örvénynek tűnt
a kávé úgy feketélt a csészében
mintha a másik poklot inná
és tudtad ha leesik a székről rántja magával

a terítőt a csillárt az ágyat a szobát
és dőlsz mindennel te is
nem hagyhatod hogy egyedül viselje el
azt a zuhogást amit eddig a szívdobogásaként
ismert de most olyan mint amikor a koporsóra
lapátolják a földet és az ember
nem lesz más mint végtaggokkal
teleaggatott kétségbeesés
mindegy hogy függőlegesen áll
vagy vízszintesbe kerül a teste
ezt csak úgy lehet kibírni ha valaki
megtámasztja a mellkast hogy ne ugorjon
ki rajta a szív
rátok sötétedik
a bőrötökbe simogatja magát a kátrány
a torkokban megakadnak az éjszakák
reggelre majd valahogy mindenki
a saját ágyában ébred a száj nem tudja
szóra nyitni magát
csak a repedés nyílik az ajtó üveghomlokán